

Új adventet, vagy mást akartok...?

Az ember, miután telezabálta magát a jó és rossz tudás fájáról, csuklani kezdett, meg öklendezni, és kezdte érezni magában az isteni erőt, amellyel képes akár új világot teremteni is. Új világot, amelyben többé nincs szüksége Istenre, mert ő egymagában képes világok sorsát eldönteni. Isteni tudása és mindenre-képessége birtokában meghatározta, hogyan fog elbánni a világgal, természetesen elsősorban azokkal, akik másképpen gondolkoznak. Azokkal, akik neki, a másodistennek nem engedelmeskednek. Az első Isten kétségeket támasztott volna ugyan az igazság győzelmével szemben a szeretet és szolgálat csendességével, az ember azonban felütötte a Bibliát, és *Isten* szemére olvasta a kénköves pusztulást, a vízözönt és az örök kárhozatot, és Isten erre már nem tudott mit lépni, csak csendesen, észrevétlenül megszületett Betlehemben, úgy, hogy 30 évig lehetőleg

senki se tudjon róla, még szülei: József és Mária se...

Nem is lett volna komoly baj. Jézus leélte volna az életét csendesen, szolgaként, az embertől tanulva engedelmességet és szeretetet, csakhogy mindentudásának és mindenre-képességének birtokában az ember meg akarta mondani Istennek, hogy milyen legyen, mikor jöjjön el, és kiken milyen ítéletet tartson, kiknek milyen mennyországot, kiknek milyen poklot nyisson, és ezt már Isten sem bírta ki. Inkább odaadta messiását a jászolba, Fiát küldte a pokolba, hogy az ember végre elgondolkozzon, mit is akar kezdeni önmagával és Istennel.

Mindketten döntöttek: Isten is, és az ember is. Isten akasztófára juttatta önmagát, az ember pedig dicsőséges ünnepet ült fölötte. Aztán, hogy vigaszt nyújtson az elkeseredett Istennek, megígérte neki, hogy ítéletet tarthat Ő is, majd egyszer, ha eljön annak az ember által megengedett

ideje. Ha előbb nem, majd a világ végén.

Istent azonban mindez nem tudta megvigasztalni, így változatlanul kitartott amellett, hogy Betlehem az igazi, a szolgálat, az életodaadás az igazi, és az ítélkezés, a részleges vagy végítélet a hamis. Istent nem lehetett meggyőzni arról, hogy pusztítson, hogy eltaposson, hogy megsemmisítsen, hogy poklot teremtsen, még akkor sem, ha az ember soha sem tudott ebbe belenyugodni. Ő valószínűleg akarta megmenteni az embert, és nem kívülről, látszat szerint – végítélkezés és pokolteremtés által – akarta ráerőszakolni magát az emberre.

Az advent a júdeai Betlehemben kezdődik, és az életünk szeretetre, mások különbözőségének elfogadására, megrendítő tiszteletére épült *betlehemében* születik újra és újra. Ilyen adventet kell várunk és vállalnunk, mert nincs más advent, csak a betlehemi.

Sulyok Gábor

Elengedte...

Karácsonyi elmélkedés

Mennyei Atyánk végtelen szeretete abban mutatkozott meg, hogy fiát, Jézust elküldte, elengedte hozzánk a Földre. Ebből az atyai szeretetből kell nagyon sokat tanulnunk.

A gyűjtést ismerjük, az adást, az osztozást tanulni kell. A ragaszkodás könnyen kialakul, az elengedés már jóval több erőfeszítést igényel. A harciasságra, az erőszakra azonnal készek vagyunk, a szelidséget, a békeségteremtést hosszú ideig kell tanulni, gyakorolni. Hatalmi pozíciókat betölteni, erre készen állunk, a szolgálat életformája jóval nehezebb, rögzösebb. A kritizálásra rááll a nyelvünk, a dicséretre már kevésbé. A könnyű utat gondolkodás nélkül választjuk, a nehezebb ellenállás irányába jóval ritkábban megyünk.

Mennyei Atyánk csodálatos példát mutatott az elengedésre. Tudta, hogy a saját Fiát farkasok közé küldi bárányként. Azt gondolta, „a fiamat csak becsülni fogják... Hátha...” (Mt 21,37).

Nem így történt. Nem becsültük a Fiút. Ahogy nem becsüljük a köztünk

járó, élő szenteket, prófétákat, igaz embereket sem.

Az elengedés a szeretet döntő mozzanata. Ezt mindenkinek meg kell tanulnia.

Amikor egy férfi és egy nő szeretet-szövetséget köt, azt kell először tudatosítani, hogy házasársuk nem a tulajdonuk. Nem birtokolhatják, nem használhatják kényük-kedvük szerint. Pedig sokan gondolják, gyakorolják ezt: „Az enyém vagy, megszerztelek, többet el sem engedlek.” Birtoklási vágyunk végtelen és féktelen – pedig még a házasársat is el kell engedni, ha menni akar.

A szülő kötelessége, hogy ne csupán magához láncolja a gyermekét, hanem adott időben tudja elengedni, hogy önálló, autonóm személyiség lehessen. A szülők árnyékában senkiből sem lesz igazi felnőtt, mert tekintélyük súlyával akadályozzák a felnőtté válást. Aki elengedi gyermekét, az kapja vissza igazán. Aki ezt nem tudja megtenni, az elveszíti.

„Aki Istent szereti benned, úgy őriz meg, hogy elenged, aki önmagát szereti benned, úgy veszít el, hogy görcsösen ragaszkodik hozzád.”

Ahogy eljár felettünk az idő, a természet megtanítja: mindent el kell engedni. Meggyengül a látásunk, a hallásunk. Izlelésünk, szaglásunk erőteljesen megkopik. Testünk erőtlenedik. Ösztönös vágyaink elcsitulnak, elmúlnak.

Aki nem tudja elengedni a pénzt, a hatalmat, majd a múló idő megtanítja rá.

Amikorra vissza kell térnünk mennyei Atyánkhoz, addigra már nem szabad ragaszkodnunk semmihez, senkihez. Így tudunk elmenni méltóságteljesen, kötöttségektől mentesen. A halál megtanít arra, hogy mindent és mindenkit elengedjünk.

Miért kötődnek a karácsonyhoz ezek a gondolatok? Mert mennyei Atyánk nagyszerű példát mutatott: el-